

— Остави ти юрдечката, — каза той. — Знайте ли какво има? Татаръ-Христо намѣри пари. На пжтя ги намѣри, до Каралезката чешма. Видѣхъ го като ги тъпчеше въ джеба си... Все хилядарки. Много пари, ей!...

— Какъ тъй... Какви пари?

— Знамъ ли? Може да ги е изгубилъ нѣкой. Може пъкъ и да е претрепалъ нѣкого, — каза Консула и се позасмѣ. — Една гражданска шапка държеше въ ржцетѣ си. Коя е тазъ шапка? Да докаже. На когото е шапката, негови сж паритѣ. Да каже де е човѣка...

— Хайде, Василе... Татаръ-Христо не е такъвъ чиякъ...

— Не е ли? За пари като е... за пари чиякъ и баща си убива.

Въ кръчмата се случи и кмета Алекси. И той слушаше, но още не бѣше се обадилъ.

— Бе, я чакайте! — обади се единъ. — Пари ли кайшъ, Василе? Ами че одеве бѣше тукъ Манолаки, отъ чифлика. Като взе да се пипа по едно време, да се тюхка. Нѣма ми паритѣ, кай. Паритѣ съмъ си изгубилъ. Два-найсетъ хиляди лева. Нѣма ги.

— Видѣ ли? — рече Консула. — Азъ какво ви казвамъ.

Намѣси се и кметътъ.

— Е, какво стана съ Манолаки?

— Търси въ себе си, обърна всичкитѣ си джобове — нѣма. Гледà и въ кабриолета — нѣма. Ще ида, кай, въ чифлика да видя.